

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/104/2020
Identifikačné číslo spisu: 5116228806
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5116228806.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BALLARD, s. r. o., so sídlom M. R. Štefánika 845/59, 010 01 Žilina, IČO: 44 883 544, zast. advokátkou JUDr. Andreou Vladárovou, so sídlom Veľká okružná 17, 010 01 Žilina, proti žalovaným: 1/ KM real estate, s.r.o., so sídlom Palisády 32, 811 06 Bratislava, IČO: 48 249 181, 2/ BEDEKO, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1838, 010 01 Žilina, IČO: 43 938 230, zast. MÚDRY & MINÁRIKOVÁ advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Palackého 6403, 911 01 Trenčín, IČO: 52 418 219, o určenie, že záložné právo trvá ako prvé v poradí, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 38Cb/280/2016-255, na dovolanie žalovaného v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/122/2019-495 zo dňa 29. 01. 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného v 1. rade o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovaneu v 1. rade na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“), rozsudkom č. k. 38Cb/280/2016-255 zo dňa 26. 06. 2018, v poradí prvým výrokom zamietol návrh žalovaného v 1. rade na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/14/2018. V poradí druhým výrokom určil, že záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na Okresnom úrade v Žiline, katastrálny odbor na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie Y., a to k domu súp. č. XXX postavenému na pozemku CKN parcela č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m² a k pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m², ktoré bolo zriadené Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 21. 03. 2016 a vklad ktorého bol povolený Okresným úradom v Žiline, katastrálny odbor rozhodnutím č. V 2112/2016 z 22. 03. 2016, trvá a je záložným právom prvým v poradí. V poradí tretím výrokom rozhodol, že žalovaní v 1. a v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým,

že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvonstančného súdu vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou domáhal určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre katastrálne územie Y, a to domu súp. č. XXX postavenému na pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m² a pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m², ktoré bolo zriadené Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 21. 03. 2016, vklad ktorej bol povolený Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor rozhodnutím č. V 2112/2016 zo dňa 22. 03. 2016, trvá a je záložným právom prvým v poradí. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 21. 03. 2016 ako veriteľ a MIKOMIX, spol. s r. o., so sídlom Družinská 897, 013 22 Rosina, IČO: 36 414 930 ako dlžník (ďalej len „MIKOMIX, spol. s r.o.“ alebo „dlžník“) uzatvorili Zmluvu o pôžičke, ktorou žalobca poskytol dlžníkovi finančné prostriedky v sume 100.000,- eur, ktoré sa dlžník zaviazal vrátiť najneskôr do 4 mesiacov od ich obdržania. Finančné prostriedky boli poukázané na účet dlžníka. Zmluva bola doplnená Dodatkom č. 1 zo dňa 28. 06. 2016 s dojednanou splatnosťou pôžičky do 31. 12. 2016. Do dňa podania žaloby dlžník pôžičku ani čiastočne neuhradil. Dňa 21. 03. 2016 bola uzavretá medzi žalobcom ako záložným veriteľom a žalovaným v 1. rade ako záložcom Zmluva o záložnom práve k nehnuteľnému majetku (ďalej tiež len „Záložná zmluva“) na zabezpečenie pohľadávky žalobcu vo výške 100.000,- eur na základe Zmluvy o pôžičke uzatvorenej s dlžníkom MIKOMIX, spol. s r.o., ktorou žalovaný v 1. rade dal do zálohu vyššie označené nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie Y, nachádzajúce sa v jeho výlučnom vlastníctve (ďalej tiež len „záloh“). Vklad záložného práva na základe Záložnej zmluvy bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor pod V 2112/2016 dňa 22. 03. 2016. Žalobca následne z informatívneho výpisu z LV č. XXX pre katastrálne územie Y z 27. 10. 2016 zistil, že v časti C listu vlastníctva ťarchy nie je evidovaný zápis záložného práva pod V 2112/2016, ale na liste vlastníctva je vyznačená plomba na základe V 8592/2016, ktorá sa vzťahuje k zápisu nového záložného práva v prospech žalovaného v 2. rade a záložné právo žalobcu bolo vymazané na základe vyhlásenia o vzdaní sa záložného práva zo dňa 30. 08. 2016, ktorým sa mal vzdať záložného práva. Na predmetnej listine mal byť overený podpis štatutárneho zástupcu žalobcu Milana Muščíka. Na LV č. XXX pre katastrálne územie Y z 08. 11. 2016 je v časti C ťarchy zapísaná Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti v prospech žalovaného v 2. rade, vklad ktorej bol povolený pod V 8592/2016 dňa 31. 10. 2016. Žalobca uviedol, že sa nikdy záložného práva nevzdal, nepodpisal žiadnu listinu, ktorá by potvrdzovala vzdanie sa záložného práva a pokiaľ niekto takúto listinu predložil Okresnému úradu Žilina, katastrálny odbor s podpisom žalobcu, takáto listina musí obsahovať nepravý, falošný podpis štatutárneho zástupcu žalobcu. Žalobca podpis na takejto listine nikdy neoveril a je dôvodné podozrenie, že overovacia doložka Obecného úradu Rosina z osvedčovacej knihy č. 1926/2016 je falošná. V čase, keď mal byť podpis na listine overený, sa vôbec nenachádzal na území Slovenskej republiky. Dlžník MIKOMIX, spol. s r. o., ani žalovaný v 1. rade neposkytli žalobcovi žiadne vysvetlenie. Žalobca ďalej uviedol, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko určovacím výrokom v prejednávanej veci dôjde k odstráneniu právnej neistoty ohľadne zápisu záložného práva, ktoré bolo na LV č. XXX pre katastrálne územie Y zapísané vkladom V 2112/2016. K výmazu záložného práva žalobcu došlo na základe listiny, ktorá nie je platná, nakoľko ju žalobca nikdy nepodpisal a nemal záujem vzdať sa svojho záložného práva pred splatením pôžičky poskytnutej dlžníkovi, ku ktorej sa záložné právo viazalo. S odkazom na ust. § 34 ods. 2 katastrálneho zákona žalobca uviedol, že neprichádza do úvahy rozhodnutie o neplatnosti vyhlásenia o vzdaní sa záložného práva, nakoľko právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou, a to zápisom záložného práva v prospech žalovaného v 2. rade na základe záložnej zmluvy, ktorého vklad bol povolený pod č. V 8592/2016. V čase, kedy bol podaný návrh na zápis záložnej zmluvy v prospech žalovaného v 2. rade, nebola na liste vlastníctva zapísaná poznámka, preto bez požadovaného určenia nemožno založiť vyznačenie stavu v katastri nehnuteľností pred týmto úkonom. Pokiaľ žalovanému v 2. rade svedčí záložné právo ako prvému v poradí a je zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie Y, vlastníkom ktorej nehnuteľnosti je žalovaný v 1. rade, je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.

3. Žalovaný v 1. rade podaním zo dňa 06. 03. 2018 navrhol prerušiť konanie v prejednávanej veci do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.

10Cb/14/2018, čo odôvodnil tým, že dňa 02. 02. 2018 podal na menovanom súde žalobu o určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam, ktorou sa domáha určenia, že záložné právo zriadené v prospech záložného veriteľa BEDEKO, s.r.o. (žalovaný v 2. rade v prejednávanej veci) na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného v 1. rade zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie Y, neexistuje. Žalovaný v 1. rade uviedol, že pokiaľ sa okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10Cb/14/2018 zaoberá otázkou určenia, či záložné právo k nehnuteľnostiam podľa Zmluvy o zriadení záložného práva z 22. 09. 2016 v prospech žalovaného v 2. rade ako záložného veriteľa existuje alebo nie, má táto otázka zásadný právny význam aj pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Ak okresný súd v konaní sp. zn. 10Cb/14/2018 určí, že záložné právo k nehnuteľnostiam podľa Zmluvy o zriadení záložného práva z 22. 09. 2016 v prospech záložného veriteľa BEDEKO, s.r.o. neexistuje, potom sa konajúci súd v prejednávanej veci nemusí zaoberať otázkou určenia poradia záložných práv žalobcu a žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade nepovažoval za účelné a hospodárne, aby súbežne prebiehalo aj konanie pod sp. zn. 38Cb/280/2016, v ktorom by sa okresný súd mal vysporiadať s otázkou poradia záložného práva, ktorá otázka vyplýva zo žalobného návrhu žalobcu.

4. Na základe zisteného skutkového stavu, právne posúdeného podľa § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s p.“) v spojení s § 151b, § 151e ods. 2, § 151k ods. 1, § 151md Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

5. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že žalovaný v 1. rade v postavení záložcu Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo dňa 21. 03. 2016 (č. l. 10 spisu) zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie Y, a to domu súp. č. XXX postavenému na pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvorie o výmere 399 m² a pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvorie o výmere 399 m² v jeho výlučnom vlastníctve v prospech žalobcu ako záložného veriteľa na zabezpečenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r.o., zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 03. 2016. Bolo tiež preukázané, že záložné právo k dotknutým nehnuteľnostiam vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností, ktorý bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor, z 22. 03. 2016, č. vkladu 2112/2016 s právnymi účinkami vkladu dňom 22. 03. 2016 (č. l. 206 spisu).

6. Pokiaľ konateľ žalovaného v 1. rade na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018 vyjadril pochybnosť, či záložné právo na základe Zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo dňa 21. 03. 2016, vôbec vzniklo, a to vo väzbe na tvrdenie, že žalobca nepreukázal poskytnutie peňažných prostriedkov zo Zmluvy o pôžičke z 21. 03. 2016, tak okresný súd konštatoval, že prostriedky procesnej obrany žalovaného v 1. rade súvisiace so spochybnenou existenciou, resp. vznikom zabezpečenej pohľadávky zo Zmluvy o pôžičke z 21. 03. 2016 uzatvorenej medzi žalobcom a dlžníkom MIKOMIX, spol. s r.o., nepovažoval za uplatnené včas, nakoľko žalovaný ich mohol uplatniť už skôr, a to predovšetkým vo vyjadrení k žalobe, na ktoré bol vyzvaný uznesením č. k. 38Cb/280/2016-90 zo dňa 07. 07. 2017 spolu s doručeným poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu (č. l. 92 spisu), vrátane poučenia o sudcovskej koncentrácii konania podľa § 153 v spojení s § 149 C. s. p., ktoré boli doručené žalovanému v 1. rade dňa 11. 07. 2017 (č. l. 93 spisu).

7. K vzneseným pochybnostiam žalovaného v 1. rade ohľadne vzniku záložného práva na základe Zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016 okresný súd uviedol, že označenou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným v 1. rade ako záložcom a žalobcom ako záložným veriteľom došlo k zriadeniu záložného práva k dotknutým nehnuteľnostiam na zabezpečenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r.o., zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 03. 2016 a záložné právo následne vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností s účinkami povolenia vkladu dňom 22. 03. 2016. Záložným právom bola zabezpečená pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r. o., zo zmluvy označenej ako Zmluva o pôžičke uzavretej dňa 21. 03. 2016 (č. l. 5 spisu). Podľa obsahu predmetnej zmluvy však nešlo o zmluvu o pôžičke, nakoľko nešlo o reálny kontrakt, keďže táto zmluva v čl. II. obsahuje záväzok žalobcu ako veriteľa prenechať dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r.o., peňažné prostriedky

v sume 100.000 eur, najneskôr do 7 dní po zápise záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre katastrálne územie Y. Predmetná zmluva teda, podľa svojho obsahu, nie je reálnym kontraktom, resp. zmluvou o pôžičke uzatvorenou podľa § 657 a nasl. OZ, ale mohla byť posudzovaná výlučne ako zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“). V konaní nebol tvrdený, ani preukázaný zánik záväzku dlžníka MIKOMIX, spol. s r.o., resp. zánik zabezpečenej pohľadávky veriteľa zo zmluvy o pôžičke, ktorý by mohol mať vplyv na trvanie záložného práva žalobcu zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016.

8. Okresný súd zhodnotil, že v konaní nebol preukázaný zánik záložným právom zabezpečenej pohľadávky a v tomto smere ani neboli žalovaným v I. rade poskytnuté relevantné skutkové tvrdenia, ktoré by mohli mať za následok zánik záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo dňa 21. 03. 2016 podľa

§ 151md OZ. Z uvedeného dôvodu okresný súd nepovažoval za relevantné ani dôkazné návrhy žalovaného v I. rade prednesené na pojednávaní dňa 26. 06. 2011, a to predloženie originálu potvrdenia z UniCreditBank o prevode finančných prostriedkov, ktorý bol

vo fotokópii založený do spisového materiálu a výsluch konateľa spoločnosti MIKOMIX, spol. s r.o., Jaroslava Michaloviča k okolnostiam uzatvorenia zmluvy o pôžičke a následne uzatvorenej zmluvy o zriadení záložného práva. Samotné okolnosti uzatvorenia Zmluvy o pôžičke z 21. 03. 2016 (č. I. 5 spisu) medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom MIKOMIX, spol. s r.o., nepovažoval okresný súd za relevantné pre rozhodnutie

v predjednávanej veci, nakoľko nebolo v konaní relevantne spochybnené, že k uzatvoreniu tejto zmluvy medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom MIKOMIX, spol. s r.o., došlo. To, či skutočne došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov žalobcom ako veriteľom dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r.o., zo zmluvy označenej ako Zmluva o pôžičke z 21. 03. 2016, nepovažoval okresný súd za relevantné pre posúdenie otázky vzniku a trvania záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016, nakoľko v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán z tejto zmluvy (Zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 21. 03. 2016) zanikli spôsobom, ktorý by mal vplyv na existenciu záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016 na zabezpečenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r.o. zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 21. 03. 2016.

9. Ak aj žalovaný v I. rade spochybňoval predložený doklad o poskytnutí finančných prostriedkov na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 03. 2016 vo väzbe na skutočnosť, že pri realizovanej transakcii sumy 100.000,- eur dňa 23. 03. 2016 je odkaz na „MIKOMIX, spol. s r.o., pôžička peňazí zo dňa ZOP 18. 03. 2016“, tak uvedená nezrovnalosť by nemohla byť odstránená dôkazným návrhom žalovaného v I. rade na predloženie originálu výpisu účtu žalobcu, ktorý vo fotokópii je súčasťou spisového materiálu na č. I. 7 spisu. Zároveň, z Dodatku č. 1 k Zmluve o pôžičke z 21. 03. 2016, ktorý bol uzavretý dňa 28. 06. 2016 (č. I. 8 spisu) vyplýva, že zapožičané finančné prostriedky na základe Zmluvy o pôžičke z 21. 03. 2016 boli poukázané dňa 23. 03. 2016 na účet dlžníka odpísané z účtu veriteľa, ktorú skutočnosť potvrdil dlžník MIKOMIX, spol. s r.o., podpisom predmetného Dodatku č. 1 k Zmluve o pôžičke zo dňa 21. 03. 2016. Z uvedených dôvodov nepovažoval okresný súd za relevantné námietky žalovaného v I. rade vznesené na pojednávaní dňa 26. 06. 2018 ohľadne nepreukázaného vzniku záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016, resp. ohľadne nepreukázaného poskytnutia peňažných prostriedkov zo Zmluvy o pôžičke z 21. 03. 2016. Za relevantný dôkazný návrh nepovažoval ani návrh na výsluch konateľa spoločnosti MIKOMIX, spol. s r.o., Jaroslava Michaloviča k okolnostiam uzatvorenej Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016, nakoľko, hoci spoločnosť MIKOMIX, spol. s r.o., je označená ako zmluvná strana tejto zmluvy, tak zmluva, na základe ktorej dochádza k zriadeniu záložného práva v zmysle § 151b OZ, je zmluvou uzatváranou medzi záložcom, ktorý môže, ale nemusí byť osobou totožnou s obligacným dlžníkom a záložným veriteľom. V prípade zriadenia záložného práva osobou odlišnou od dlžníka zo zabezpečeného záväzkovoprávneho vzťahu, nie je potrebné, aby tento dlžník bol zmluvnou stranou zmluvy o zriadení záložného práva, ktorej zmluvnými stranami sú výlučne záložca (záložný dlžník) a záložný veriteľ.

10. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním ďalej preukázané, že na základe návrhu na výmaz záložného práva záznamom zo dňa 30. 08. 2016 (č. l. 182 spisu) v spojení s vyhlásením o vzdaní sa záložného práva žalobcom ako záložným veriteľom, zriadeného záložnou zmluvou, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený Okresným úradom Žilina, odborom katastrálnym pod č. V 2112/2016, ktorým vzdaním sa záložného práva malo dôjsť k zániku záložného práva, došlo k výmazu záložného práva z LV č. XXX, katastrálne územie Y, na základe záznamu povoleného Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor pod č. Z 7405/2016 dňa 30. 08. 2016. Žalobca popieral, že by sa záložného práva vzdal, resp. podpísal listinu potvrdzujúcu vzdanie sa záložného práva. Okresný súd platné vzdanie sa záložného práva žalobcom v postavení záložného veriteľa, preukázané nemal a nebol tak preukázaný zánik záložného práva v zmysle § 151md písm. c/ OZ. Okresný súd poukázal na to, že žalobca v konaní predložil Znalecký posudok č. 7/2018 (č. l. 141 a nasl. spisu), vypracovaný PhDr. PaedDr. Erikou Strakovou, znalkyňou v odbore písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo, identifikácia pisateľa pre potreby trestného konania, v ktorom bola posudzovaná pravosť podpisu konateľa žalobcu Milana Muščíka na Návrhu na výmaz záložného práva záznamom z 30. 08. 2016 a Vyhlásení o vzdaní sa záložného práva z 30. 08. 2016, ktoré listiny sú súčasťou spisového materiálu predloženého Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor (č. l. 182 a 183 spisu). Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že na sporných písomnostiach sa nenachádzajú pravé podpisy Milana Muščíka. Taktiež Obec Rosina na základe výzvy súdu realizovanej na návrh žalobcu oznámila, že v osvedčovacej knihe neeviduje pod por. číslom 1926/2016 osvedčenie podpisu Milana Muščíka, nar. XX. XX. XXXX, ktoré číslo zodpovedá číslu osvedčovacej doložky predloženej Okresnému úradu Žilina, katastrálny odbor spolu s vyhlásením o vzdaní sa záložného práva (č. l. 184 spisu).

11. Sumarizujúc vyššie uvedené, súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní jednak nebolo preukázané platné vzdanie sa záložného práva zo strany záložného veriteľa, ktorá skutočnosť bola dôvodom výmazu záložného práva z katastra nehnuteľností pod č. Z 7405/2016 dňa 30. 08. 2016 a rovnako v konaní nebol tvrdý ani preukázaný zánik sporného záložného práva iným spôsobom. Žalovaný v 1. rade len vo všeobecnej rovine, bez konkrétnych skutkových tvrdení namietal, že nebolo preukázané, že záložné právo nezaniklo, v prípade ktorej procesnej obrany bolo jeho povinnosťou tvrdiť prípadný spôsob zániku záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo dňa 21. 03. 2016 (§ 151 ods. 2 C. s. p.). Nakoľko nebola preukázaná žiadna právna skutočnosť, na základe ktorej by malo dôjsť k zániku záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016, súčasne k výmazu záložného práva došlo na základe návrhu na výmaz záložného práva záznamom a vyhlásenia o vzdaní sa záložného práva z 30. 08. 2016, ktoré neboli podpísané konajúcou osobou za záložného veriteľa, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca má naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c/ C. s. p. na určení existencie dotknutého záložného práva.

12. Okrem určenia existencie sporného záložného práva sa žalobca domáhal aj určenia, že sporné záložné právo je záložným právom prvým v poradí, a to s ohľadom na povolenie vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností k totožným nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre katastrálne územie Y. v prospech žalovaného v 2. rade na základe Zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade ako záložcom a žalovaným v 2. rade ako záložným veriteľom, ktorého vklad bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor dňa 31. 10. 2016 pod č. vkladu

V 8592/2016. Okresný súd mal vykonaným dokazovaním za jednoznačne preukázané, že vklad záložného práva v prospech žalobcu na základe Zmluvy o zriadení záložného práva

k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016 bol povolený s účinkami vkladu 22. 03. 2016 a vklad záložného práva v prospech žalovaného v 2. rade na základe Zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorenej so žalovaným v 1. rade bol povolený s účinkami vkladu k 31. 10. 2016, čo určuje poradie záložných práv žalobcu a žalovaného v 2. rade. Poradie záložného práva žalobcu nebolo v priebehu konania relevantne spochybnené, ani nebola tvrdená existencia záložného práva k dotknutým nehnuteľnostiam so skorším poradím rozhodujúcim pre ich uspokojenie. Ani prebiehajúce konanie na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/14/2018 o určení neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam na základe žaloby žalovaného v 1. rade (č. l. 163 spisu) nebránilo vyhovneniu žalobe žalobcu tak v časti určenia existencie záložného práva žalobcu, ako aj v časti určenia jeho poradia. Okresný súd nepovažoval za dôvodné ani

hospodárne, aby z dôvodov uvádzaných žalovaným v 1. rade bolo konanie v prejednávanej veci prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/14/2018, z ktorého dôvodu návrh žalovaného v 1. rade na prerušenie konania zamietol.

13. Pokiaľ sa vo vzťahu k určení poradia záložného práva zriadeného Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016, žalovaný v 2. rade dovoľával svojej dobromyseľnosti pri uzatváraní Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 22. 09. 2016, kedy na dotknutom liste vlastníctva č. XXX k predmetu zálohu nebolo v časti C ťarchy zapísané záložné právo žalobcu, tak okresný súd poukázal na vykonané dokazovanie, ktorým mal za preukázané, že záložné právo v prospech žalobcu zriadené Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016 vzniklo pred záložným právom zriadeným k dotknutým nehnuteľnostiam v prospech žalovaného v 2. rade na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 22. 09. 2016. Nebolo preukázané, že by došlo k platnému zániku záložného práva zriadeného v prospech žalobcu Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku z 21. 03. 2016. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 151k ods. 1 OZ, podľa ktorého pre uspokojenie záložných práv, ktoré vznikli na totožnom zálohu, je rozhodujúce poradie ich registrácie v osobitnom registri, t. j. v katastri nehnuteľností, pričom ani dobromyseľnosť žalovaného v 2. rade pri uzatváraní Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti so žalovaným v 1. rade dňa 22. 09. 2016 toto poradie prelomiť nemôže za situácie, ak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že k výmazu záložného práva záznamom pod č. Z 7405/2016 došlo dňa 30. 08. 2016 na základe návrhu na výmaz záložného práva záznamom v spojení s predloženým vyhlásením o vzdaní sa záložného práva záložným veriteľom z 30. 08. 2016, ktoré listiny preukázateľne záložným veriteľom podpísané neboli. Na základe všetkých vyššie uvedených záverov súd prej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1

C. s. p. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 2. rade z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a d/ C. s. p., a to vo výroku, ktorým bol zaviazaný uhradiť žalobcovi spolu so žalovaným v 1. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. Proti prvoinštančnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný v 1. rade z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, g/ a h/ C. s. p., a to proti druhému výroku napadnutého rozsudku. Súčasne odvolaním napadol aj prvý výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie návrh žalovaného v 1. rade na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/14/2018, zamietol.

16. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 13Cob/122/2019-495 zo dňa 29. 01. 2020, odvolanie žalovaného v 1. rade proti prvoinštančnému rozsudku v časti jeho prvého výroku, odmietol podľa § 386 písm. c/ C. s. p. Prvoinštančný rozsudok v časti jeho druhého a tretieho výroku, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil.

17. Vo vzťahu k prvému výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým tento odmietol odvolanie žalovaného v 1. rade podané proti prvému výroku rozsudku okresného súdu, odvolací súd poukázal na § 355 ods. 2, § 357 písm. n/, § 386 písm. c/, § 212 ods. 1 a § 234 ods. 1 C. s. p., ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 1Obo/15/2018 zo dňa 04. 12. 2018, odvolací súd zdôraznil, že i keď okresný súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol rozsudkom, nešlo o vec samu, preto sa na predmetný výrok vzťahujú ustanovenia viažuce sa k spôsobu rozhodovania uznesením. Zo znenia ust. § 357 písm. n/ C. s. p., vyplýva, že zákon pripúšťa podať odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania. V danom prípade však súd prvej inštancie návrhu na prerušenie konania, podanému žalovaným v 1. rade, nevyhovel. Proti tomuto zamietajúcemu výroku odvolanie prípustné nie je, preto odvolací súd odvolanie žalovaného v 1. rade proti prvému výroku prvoinštančného súdu odmietol. Odvolací súd poukázal aj na správne poučenie, ktoré uviedol okresný súd v napadnutom rozsudku aj vo vzťahu k prvému výroku, v zmysle ktorého proti výroku rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie prípustné nie je. Z

uvedeného dôvodu sa odvolací súd nemohol zaoberať odvolacími dôvodmi žalovaného v I. rade vyjadrenými v odvolaní podanom proti tomuto prvému výroku.

18. Následne sa odvolací súd venoval odvolaniu žalovaného v I. rade proti druhému a tretiemu výroku rozsudku okresného súdu a odvolaniu žalovaného v 2. rade proti tretiemu výroku rozsudku okresného súdu. Žalovaný v I. rade namietol nevykonanie ním navrhnutých dôkazov na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018 okresným súdom, a to dožiadanie potvrdenia originálu výpisu z UniCreditBank o potvrdení prevodu pôžičky v sume 100.000,-- eur a výsluch svedka, konateľa MIKOMIX, spol. s r.o., Jaroslava Michaloviča. Nevykonaním týchto dôkazov tak okresný súd dospel podľa názoru žalovaného v I. rade k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil.

19. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplynulo, že žalovaný v I. rade sa k doručenej žalobe nevyjadril. Okresný súd kládol dôraz na to, že konateľ žalovaného v I. rade až na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018 vyjadril pochybnosť, či záložné právo na základe Zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo dňa 21. 03. 2016 vzniklo vo väzbe na tvrdenie, že žalobca nepreukázal poskytnutie peňažných prostriedkov zo Zmluvy o pôžičke z 21. 03. 2016. Okresný súd procesnú obranu žalovaného v I. rade, s odkazom na ust. § 149, § 153 C. s. p., nepovažoval za uplatnenú včas. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poukázal na články 8 a 10 C. s. p., ust. § 149, § 153 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 C. s. p. Poukázal ďalej na uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 38Cb/280/2016-90

zo dňa 07. 07. 2017, ktorým bol žalovaný v I. rade vyzvaný, aby sa v lehote 30 dní

od doručenia uznesenia písomne vyjadril k žalobe žalobcu, ktorá mu bola doručená dňa

10. 02. 2017, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, ďalej aby vo vyjadrení uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a aby označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Prílohou predmetného uznesenia bolo i „Poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu“, v rámci ktorého bolo uvedené o.i., že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas. Predmetné uznesenie spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu, bolo doručené žalovanému v I. rade dňa 11. 07. 2017 (doručenka na č. I. 93 spisu) a prvoinštančným súdom poskytnutá lehota 30-tich dní uplynula dňa 10. 08. 2017. Žalovaný v I. rade až po uplynutí stanovenej lehoty, na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018, teda skoro po roku od doručenia predmetného uznesenia spolu s poučením, uvádzal tvrdenia, resp. prostriedky procesnej obrany, ktoré opätovne zopakoval aj v podanom odvolaní, na ktoré ani podľa odvolacieho súdu nie je možné prihliadať. Odvolací súd uviedol, že ak až na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 26. 06. 2018, uplatnil žalovaný prostriedky procesnej obrany spočívajúce v rozporovaní poskytnutia peňažných prostriedkov v prospech dlžníka MIKOMIX, spol. s r.o., teda či došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a dlžníkom a následnému vzniku záložného práva, ktoré prostriedky procesnej obrany sa prekrývali s odvolacími dôvodmi, tak ani tieto odvolacie dôvody nemohli mať charakter relevantných odvolacích dôvodov, a tým sa ani nemohli stať pre odvolací súd základom pre posudzovanie rozsudku prvoinštančného súdu v odvolaní dotknutých výrokoch. Na podporu uvádzaných dôvodov odvolací súd poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/43/2018 zo dňa 26. 02. 2019, v ktorom najvyšší súd posudzoval vec obdobnú s tu posudzovanou vecou. Konštatujúc procesnú preklúziu práva žalovaného v I. rade, odvolací súd uzavrel, že záložné právo na zabezpečenie pohľadávky žalobcu, zriadené Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 21. 03. 2016, vklad ktorého bol povolený pod č. V 3112/2019 zo dňa 22. 03. 2016, trvá a je záložným právom prvým v poradí. Uviedol, že vzhľadom k žalobou vymedzenému predmetu sporu, spor bol fakticky o tom, či bolo platne urobené vzdanie sa záložného práva zo strany žalobcu ako záložného veriteľa podľa listiny zo dňa 30. 08. 2016 (č. I. 16 spisu), teda že nemalo dôjsť k výmazu záložného práva v katastri nehnuteľností na základe Návrhu na výmaz záložného práva záznamom (listina na č. I. 182 spisu). Dôkazný stav uzavretý pred súdom prvej inštancie preukázal existenciu zabezpečovanej pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi MIKOMIX, spol. s r.o. v sume 100.000,- - eur ako aj to, že na strane žalobcu nebola vôľa uskutočniť výmaz záložného práva v katastri nehnuteľností a že túto nezrealizoval, nakoľko úkony Výhlásenie o vzdaní sa záložného práva zo dňa 30.

08. 2016 a Návrh na výmaz záložného práva zo dňa 30. 08. 2016 záznamom, neboli podpísané konajúcou (oprávnenou) osobou za žalobcu ako záložného veriteľa, čo potvrdili závery Znaleckého posudku č. 7/2018 (č. l. 140 spisu) a súčasne neboli preukázané zákonné dôvody zániku tohto záložného práva vyplývajúce

z § 151md OZ. Pre nerelevantnosť odvolacích dôvodov žalovaného v I. rade, odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom druhom výroku potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 C. s. p., a to aj v spojení so závislým výrokom o nároku

na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý žalovaný v I. rade osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadol.

20. Žalovaný v 2. rade podaným odvolaním napadol výrok o trovách prvoinštančného konania tvrdiac, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdí, že bol v procesnom postavení žalovaného v súdnom konaní bez svojho zavinenia, bol uvedený do omylu a svojou obranou nespôsobil žiadne trovy konania, keďže všetky úkony boli vykonávané za účelom vyvrátenia sporných tvrdení žalobcu a žalovaného v I. rade. Napriek tomu mu vydaním prvoinštančného rozsudku vznikla škoda zásadného rozsahu, keďže stratil postavenie prednostného záložného veriteľa, pričom vyhodnocované skutkové okolnosti sa stali bez jeho účasti a vedomosti. Považuje za tvrdé a nespravodlivé, aby sa podieľal na úhrade trov súdneho konania v rovnakej výške ako žalovaný v I. rade, ktorý bol priamym účastníkom týchto okolností.

21. Poukázaním na zásadu úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 C. s. p.), doplnenú zásadou procesnej zodpovednosti za zavineme (§ 256 ods. 1 C. s. p.), obe ovládajúce náhradu trov konania, odvolací súd zdôraznil, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli, pričom musí ísť o trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Strany, ktoré vedú spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojím nárokom bola úspešná, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je tou okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Neúspešnej strane tak vzniká povinnosť nahradiť trovy konania úspešnej strane.

22. Vo vzťahu k námietke žalovaného v 2. rade spočívajúcej v tvrdení, že okresný súd sa nezaoberal aplikáciou ust. § 257 C. s. p., odvolací súd poukázal na to, že žalovaný v 2. rade sa pred prvoinštančným súdom nedožadoval toho, aby súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov súdneho konania v zmysle § 257 C. s. p., ale tento spôsob rozhodnutia prezentoval až v písomne podanom odvolaní. Z jeho strany neodznelo, že by pre charakter sporovej veci, skutočnosti a okolnosti uplatňovaného žalobného nároku malo ísť o výnimočnosť súdnej veci, pre ktorú sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Aj vo svojom záverečnom návrhu žiadal rozhodnúť tak, aby bola poskytnutá právna ochrana jeho prednostnému právu ako záložného veriteľa, teda aby súd rozhodol tak, že toto prednostné právo zostane žalovanému v 2. rade zachované a že má nárok na náhradu trov konania s ohľadom na osobitné skutkové okolnosti tohto sporu. Odvolací súd však súčasne dospel k záveru, že tu ani neboli dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobcovi ako úspešnej strane sporu voči žalovanému v 2. rade nemala byť priznaná náhrada týchto trov. V ust. § 257 C. s. p., je zakotvené moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem, upravujúcich náhradu trov konania, t. j. dáva súdu možnosť, aby výnimočne, za splnenia predpokladov v tomto ustanovení uvedených, nepriznal náhradu trov konania úspešnej strane sporu konania, u ktorej sú inak splnené predpoklady pre priznanie náhrady celkom alebo sčasti. Z citovaného ustanovenia nepochybne vyplýva, že musí ísť o výnimočný prípad, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd nezistil výnimočnosť v sporovej veci, pre ktorú by žalobca ako úspešná strana sporu nemal nárok voči žalovanému v 2. rade ako neúspešnej strane sporu na náhradu uplatnených trov. Poukázal na to, že ak žalovaný v 2. rade v priebehu konania pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi v rámci prostriedkov procesnej obrany požadoval priznať právo na ochranu jeho dobromyseľnosti a trval na tom, že by mal zostať prednostným záložným veriteľom, tak vykonával úkony na svoju obranu, ktorá bola zhodnotená ako nedôvodná, čo malo za následok neho

neúspešnosť v spore. Odvolací súd tak nezistil také výnimočné okolnosti veci, ktoré by bolo možné hodnotiť ako dôvody osobitného zreteľa pre postup podľa § 257 C. s. p. Odvolací súd v neposlednom rade dôvodil základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), obsahom ktorého je aj to, že strana konania, ktorá v konaní uspela, má zásadne právo na to, aby sa jej hradili všetky trovy, ktoré vznikli vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Rozhodovaním o náhrade trov konania môže súd zasiahnuť aj do základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, pretože náhrada trov súdneho konania súvisí s majetkovým právom žalobcu. Zdôraznil, že pokiaľ by okresný súd, resp. odvolací súd nárok na náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanému v 2. rade nepriznal, odoprel by tejto strane ochranu označených práv zakotvených v ústavnom poriadku.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. Keďže v odvolacom konaní vo veci samej bol úspešný žalobca, odvolací súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v 1. rade. Rovnako, vzhľadom na to, že žalovaný v 2. rade bol so svojím odvolaním voči výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania neúspešný, priznal odvolací súd nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, žalobcovi.

24. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 19. 02. 2020.

25. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný v 1. rade (č. l. 550 - 567), prípustnosť ktorého odôvodnil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., súčasne jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/22/2019-495 zo dňa 29. 01. 2020 podľa § 449 ods. 1 C. s. p., zrušil a vec mu podľa § 450 C. s. p., vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby okrem rozsudku odvolacieho súdu zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 38Cb/280/2016-255 zo dňa 26.06.2018 a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie Okresnému súdu Žilina, prípadne aby dovolací súd priamo zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a rozsudok odvolacieho súdu a žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

26. Vo vzťahu k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalovaný v 1. rade (v ďalšom texte tiež len „žalovaný“) odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne odmietol jeho odvolanie podané proti prvému výroku rozsudku okresného súdu, ktorým tento zamietol jeho návrh na prerušenie konania. Žalovaný v 1. rade argumentuje záverom v odbornej literatúre, v zmysle ktorého „Pokiaľ súd návrh na prerušenie konania zamietne, nerozhoduje o ňom samostatným uznesením, ale uznesenie o zamietnutí návrhu

na prerušenie konania bude súčasťou meritórneho rozhodnutia. V tomto prípade súd musí odôvodniť nielen meritórny výrok, ale aj výrok uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keď aj práve tento postup súdu môže zakladať vadu konania, ktorá by mohla mať

za následok nesprávnosť rozhodnutia, ak súd v rámci preskúmania výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania dospeje k záveru, že dôvody na prerušenie konania boli dané. Vzhľadom na § 357 písm. n/ C. s. p., bude odvolanie prípustné aj proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.“ (M. Števíček, S. Ficová, J. Baricová, S. Mesiarkinová,

J. Bajánková a kolektív, Civilný sporový poriadok, Komentár, nakladateľstvo C. H. Beck SK, 2016, str. 630). Argumentujúc komentárom autorského kolektívu z citovanej publikácie, má žalovaný v 1. rade za to, že odvolací súd nerozhodol správne, keď jeho odvolanie proti prvému výroku prvoinštančného rozsudku odmietol, pretože podľa § 357 písm. n/ C. s. p., odvolanie voči rozhodnutiu súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania prípustné je. Odmietnutie jeho odvolania považuje tak žalovaný v 1. rade za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu. V nadväznosti na vyššie uvedené žalovaný v 1. rade tvrdí, že odvolací súd sa mal zaoberať dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na prerušenie konania, ako aj dôvodmi, pre ktoré vôbec navrhol prerušenie konania, a to kvôli prebiehajúcemu konaniu na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/14/2018. Poukázal na to, že hoci v predmetnom konaní súd ním navrhovaný výsluch svedka p. Jaroslava Michaloviča, konateľa dlžníka MIKOMIX, spol. s r.o., vykonal, v tu prebiehajúcim konaní konajúci súd výsluch menovaného svedka

za potrebné vykonať nepovažoval a tento návrh na dokazovanie ani nepripustil.

27. Žalovaný v 1. rade ďalej namietol záver odvolacieho súdu o tom, že neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas. Tvrdí, že nie je pravdou, že uplatnil prostriedky procesnej obrany až na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018. Už po podaní žaloby, súčasťou ktorej bol aj návrh žalobcu na vydanie neodkladného opatrenia, predložil svoje písomné vyjadrenie do súdneho spisu (na začiatku roka 2017). Nakoľko súčasný konateľ a spoločník

v spoločnosti žalovaného v 1. rade nedisponuje predmetným vyjadrením (keďže ho riešil bývalý konateľ žalovaného v 1. rade) a pre mimoriadny stav v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 nemohol do lehoty na podanie dovolania nahliadnuť do súdneho spisu, poukázal žalovaný na uznesenie okresného súdu sp. zn. 38Cb/280/2016 z 23. 04. 2020, v ktorom vyššia súdna úradníčka pri priznaní náhrady trov právneho zastupovania priznala žalobcovi sumu 634,57 eur za v poradí 4. úkon právnej pomoci, a to vyjadrenie z 28. 03. 2017 k vyjadreniu žalovaného v 1. rade. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v 1. rade sa už pred marcom 2017 písomne vyjadroval (a teda ešte pred uplynutím lehoty na vyjadrenie k žalobe, ktorá uplynula dňa 10. 08. 2017). Vo vzťahu k pojednávaniu konanému dňa 26. 06. 2018, na ktorom žalovaný predniesol svoju obranu a návrhy na vykonanie dokazovania, žalovaný dôvodí nevyhnutnosťou extenzívneho výkladu ustanovenia § 181 ods. 1 C. s. p. Poukazujúc na zápisnicu z pojednávania tvrdí, že z tejto nevyplýva, že by konajúca sudkyňa využila sudcovskú koncentráciu konania po otvorení pojednávania a nepripustila prednes žalovaného v 1. rade. Taktiež v zápisnici nie je zaprotokolované, že súd poučuje žalovaného v 1. rade, že predkladať nové návrhy na dokazovanie je už nepripustné. V zápisnici nie je ani prednes súdu, že súd neprihliada na vyjadrenia žalobcu (zerjme mal na mysli žalovaného) v zmysle § 153 ods. 1 a 2 C. s. p., a článku 5 C. s. p. Poukázal na to, že keďže súd zatiaľ uznesením dokazovanie nevyhlásil za skončené, mal za to, že je možné vykonanie dôkazov navrhovať. Na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018 konateľ žalovaného v 1. rade uvádzal, že došlo k zmene v osobe konateľa aj jediného spoločníka spoločnosti, a to k 18. 12. 2017. V Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., odd. Sro, vl. č. 105826/B bola zmena v osobe spoločníka JUDr. Michala Miškoviča zapísaná od 12. 01. 2018. Žalovaný tvrdí, že skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nedodrжал lehotu na vyjadrenie k žalobe do 10. 08. 2017, nemôže byť na ujmu nového vlastníka spoločnosti, ktorý nadobudol 100%-ný obchodný podiel až 18. 12. 2017. Uviedol ďalej, že súd prvej inštancie až po využití práva žalovaného na vyjadrenie sa k prednesu žalobcu, po zhrnutí svojich návrhov, vyjadrení sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci a po prednesení záverečných prednesov, vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol dôkazné návrhy žalovaného v 1. rade a až následne osobitným uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

28. V ďalšej časti dovolania žalovaný v 1. rade namietol konštatovanie odvolacieho súdu v odôvodnení jeho rozsudku o tom, že podstatou odvolania žalovaného mali byť námietky nevykonania dôkazov ohľadom potvrdenia originálu výpisu

z UniCreditBank o potvrdení prevodu pôžičky v sume 100.000,- eur a výsluch svedka, konateľa MIKOMIX, spol. s r.o. Jaroslava Michaloviča. Žalovaný tvrdí, že podstatou jeho odvolania bola argumentácia o nezrovnalostiach v účtovníctve žalobcu ohľadom účtovania spornej pôžičky. V tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z pojednávania konaného na súde prvej inštancie dňa 26. 06. 2018, z ktorého nevyplýva právny názor prvoinštančného súdu na zmluvu o pôžičke z 21. 03. 2016. To, že súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ObchZ, sa žalovaný dozvedel až z písomného vyhotovenia odôvodnenia prvoinštančného rozsudku zo dňa 26. 06. 2018, ktorý mu bol doručený dňa 18. 02. 2020. Žalovaný tvrdí, že žalobca počas celého konania nikdy neoznačoval zmluvu o pôžičke zo dňa 21. 03. 2016 ako zmluvu o úvere, žalobca v žalobnom návrhu aj v ďalších svojich podaniach a vyjadreniach vždy označoval právny úkon, na základe ktorého malo vzniknúť záložné právo v prospech žalobcu, ako pôžičku. Keďže žalovaný sa až z písomného odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu dozvedel o posúdení predmetnej zmluvy ako zmluvy o úvere, začal sa v rámci svojho práva

na podanie odvolania zaoberať tým, akým spôsobom žalobca zaúčtoval poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré mali predstavovať hlavný záväzok dlžníka. Žalovaný je presvedčený

o tom, že pohľadávka z titulu pôžičky zanikla, pretože zo strany dlžníka MIKOMIX, s.r.o., bola splatená alebo vyrovnaná. Na preukázanie tohto svojho tvrdenia žalovaný navrhol výsluch konateľa dlžníka, pána Jaroslava Michaloviča, ktorého výsluch však súd nepripustil napriek tomu, že dlžník MIKOMIX, s.r.o.,

bol zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke. Nezrovnalosti ohľadom účtovania požičaných peňazí žalovaný v I. rade podrobne uviedol

v odvolaní a následne aj v stanovisku k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu, považujúc ich za nové skutočnosti a v zmysle § 366 C. s. p., za prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, uplatniteľné v konaní o opravnom prostriedku. Žalovaný namieta, že hoci strany v odvolacom konaní uviedli nové tvrdenia, podložené aj novými dôkazmi (zo strany žalobcu kópiou Hlavnej knihy s pripustením možnosti chybného účtovania poskytnutých peňazí 100.000,-- eur), odvolací súd v žiadnej časti odôvodnenia svojho rozsudku tieto nové skutočnosti nevyhodnotil, nevyhodnotil argumenty žalovaného v I. rade ohľadom pochybností o účtovaní pôžičky, ku ktorej malo vzniknúť sporné záložné právo, nevyhodnotil dôkaz žalobcu - kópiu časti Hlavnej knihy a nevysporiadal sa ani s návrhom žalovaného na vykonanie dokazovania predložením účtovného denníka žalobcu, hoci práve samotné účtovníctvo žalobcu ho usvedčuje z účelovo podanej žaloby. Tvrdí, že hoci povinnosť odvolacieho súdu vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní vyplýva priamo z ust. § 387 ods. 3 C. s. p., odvolací súd iba okrajovo v bode 59. rozsudku uviedol, že odvolacie dôvody sú nerelevantné, neuviedol však, prečo ich za relevantné nepovažuje. Z uvedeného dôvodu je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu podľa žalovaného nedôkladné, strácajúce atribúty presvedčivého súdneho rozhodnutia. Žalovaný v I. rade má preto za to, že odvolací súd mu svojim procesným postupom odňal procesné právo na riadne, zrozumiteľné a logické odôvodnenie rozhodnutia.

29. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalovaný v I. rade namieta, že odvolací súd vydal rozsudok v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v Slovenskej republike v otázke aplikácie ustanovení § 151b a nasl. OZ, § 151md OZ, § 657 a nasl. OZ, § 497 a nasl. ObchZ, § 8 zákona č. 431/2002 Z. z.,

o účtovníctve a § 29 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii.

Za pochybenie odvolacieho súdu považuje žalovaný to, že skutočnosti ohľadom vzniku záložného práva a jeho trvania neposudzoval vo väzbe na existenciu samotnej pôžičky, ktorej existencia je z pohľadu účtovania v účtovníctve žalobcu pochybná, resp. nesprávne evidovaná ako záväzok. Na podporu svojho tvrdenia označil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/66/2016 zo dňa 30. 03. 2017, v ktorom sa súd v spore o existencii záložného práva, zaoberal aj účtovnými dokladmi v nadväznosti na zmluvu o pôžičke. Žalovaný odvolaciu súdu v tu posudzovanej veci vytýka, že nevyriešil právnu otázku

ohľadne účtovania pôžičky vo výške 100.000,-- eur, jej existenciu a vplyv na trvanie sporného záložného práva k nehnuteľnostiam, pričom absencia vyriešenia tejto otázky predstavuje nesprávny právny názor a nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný uviedol, že nepozná rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom by najvyšší súd ako súd dovolací riešil otázku existencie záložného práva a existenciu primárneho záväzku, ktoré záložné právo zabezpečuje z pohľadu zákona o účtovníctve.

30. Žalovaný v dovolaní podľa § 444 ods. 1 C. s. p., navrhol aj odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob/ 22/2019-495 zo dňa 29. 01. 2020, ako aj rozsudku Okresného súdu Žiline č. k. 38Cb/280/2016-255 zo dňa 26. 06. 2018, ktorého dôvod, spočívajúci v zabránení akýmkoľvek právnym dôsledkom vyplývajúcim z právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, doplnil osobitným písomným podaním zo dňa 29. 04. 2020 (č. l. 588 a nasl. spisu).

31. K dovolaniu žalovaného v I. rade sa vyjadril žalobca, a to písomným podaním zo dňa 02. 09. 2020 (č. l. 722 - 726), v ktorom, stotožňujúc sa s rozhodnutím odvolacieho súdu, navrhol dovolanie žalovaného ako neopodstatnené zamietnuť, resp. odmietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

32. Písomné vyjadrenie žalobcu zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 C. s. p., žalovanému v I. rade (doručenka na č. l. 733), aj žalovanému v II. rade (doručenka na č. l. 732), ktorých ďalšie vyjadrenia v spore nenasledovali.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala

včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená konateľom s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa v zmysle ustanovenia § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného v 1. rade treba odmietnuť.

34. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

35. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

36. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

37. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p., platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

38. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná

v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1

C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

39. V posudzovanej veci žalovaný v 1. rade (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní. Medzi tieto práva však nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

40. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ namietol rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, v ktorej odmietol odvolanie žalovaného v 1. rade podané proti prvému výroku rozsudku prvinštančného súdu, ktorým tento zamietol návrh žalovaného v 1. rade na prerušenie konania. Rozsiahlym opísaním procesu dokazovania namietol záver odvolacieho súdu o tom, že neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas. Rovnako namietol nedostatočné odôvodnenie rozsudku

odvolacieho súdu tvrdiac, že sa nevysporiadal s novými dôkazmi vznesenými žalovaným v odvolacom konaní vo vzťahu k nezrovnalostiam v účtovníctve žalobcu, preukazujúcimi pochybné účtovanie pôžičky, ku ktorej malo vzniknúť sporné záložné právo.

41. Odvolací súd dovolaním napadnutým rozsudkom, vo výroku I., podľa § 386 písm. c/ C. s. p., odmietol odvolanie žalovaného v 1. rade, ktoré podal proti rozsudku okresného súdu č. k. 38Cb/280/2016-255 zo dňa 26. 06. 2018 v časti jeho výroku, ktorým zamietol návrh žalovaného v 1. rade na prerušenie konania podľa § 164 C. s. p., do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/14/2018 (návrh na č. l. 117 - 119 spisu). Odvolací súd tak rozhodol s odôvodnením, že hoci súd prvej inštancie o návrhu žalovaného na prerušenie konania rozhodol rozsudkom, nešlo o rozhodnutie vo veci samej. Výrok, ktorým tak učinil, má charakter uznesenia, preto sa naň vzťahujú ustanovenia C. s. p., viažuce sa k spôsobu rozhodovania uznesením, pričom proti zamietajúcemu výroku odvolanie prípustné nie je. Žalovaný v dovolaní namieta nesprávnosť tohto rozhodnutia dôvodiac komentárom k ustanoveniu § 164 Civilného sporového poriadku (ustanovenie upravujúce fakultatívne prerušenie konania), v publikácii M. Števček, S. Ficová, J. Baricová, S. Mesiarkinová, J. Bajánková a kolektív, Civilný sporový poriadok, Komentár, nakladateľstvo C. H. Beck SK, 2016, v ktorom sa uvádza, že „Vzhľadom na § 357 písm. n/ C. s. p. bude odvolanie prípustné aj proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.“

42. Vo vzťahu k prvému, odmietajúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, napadnutého dovolaním žalovaného v 1. rade podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd prioritne, z dôvodu potreby vysporiadania sa s prípustnosťou predmetného dovolania, poukazuje na znenie ust. § 420 C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, zdôrazňuje predovšetkým pojem „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“, pod ktorým zákon má na mysli tie rozhodnutia, ktorými sa konanie skončilo bez toho, aby bola vec vecne prejednaná. Odmietnutie odvolania bezpochyby takýmto rozhodnutím je, nakoľko, hoci, podstatu sporu z hľadiska skutkového ani hmotnoprávneho riešenia, ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí. Preto je možné takéto rozhodnutie z dôvodu zmätočnosti preskúmať.

43. Prvý výrok dovolaním napadnutého rozsudku o odmietnutí odvolania žalovaného má bezpochyby charakter uznesenia, i keď je súčasťou rozsudku. Primárnym odlišujúcim prvkom medzi rozsudkom a uznesením je ich obsah. Kým rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej, teda o nároku uplatnenom v žalobe, obsahom uznesenia je rozhodovanie spravidla o otázkach procesného charakteru, smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej. Rozhodnutie súdu o návrhu na prerušenie prebiehajúceho konania, má procesnoprávny charakter uznesenia. Kým o prerušení konania súd rozhoduje samostatným uznesením, čo vyplýva zo samotného charakteru inštitútu prerušenia konania, kedy súd nekoná a nerozhodne až do času, kým nepominú dôvody, pre ktoré súd konanie prerušil, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhoduje nie samostatným uznesením, ale uznesenie je súčasťou rozsudku, ktorým súd rozhoduje o veci samej, a to spravidla ako jeho prvý výrok.

44. Podľa § 357 písm. n/ C. s. p., odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 C. s. p.

45. Citované zákonné ustanovenie jednoznačne formuluje prípustnosť odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 164 C. s. p., (ktorým ustanovením žalovaný vo svojom návrhu dôvodil), teda uzneseniu, ktorým súd konanie prerušuje. Predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať doslovne gramaticky. Podporne aj komentár k C. s. p., podaný k ustanoveniu § 357 uvádza, že „Proti uzneseniu o prerušení konania sa pripúšťa odvolanie bez ohľadu na to, či bolo uznesenie vydané na návrh alebo bez návrhu. Ak bol však podaný návrh na prerušenie konania a súd mu nevyhovel, nie je proti zamietavému uzneseniu prípustné odvolanie podľa § 357 písm. n/.“ (M. Števček, S. Ficová, J. Baricová, S. Mesiarkinová, J. Bajánková a kolektív, Civilný sporový poriadok, Komentár, nakladateľstvo C. H. Beck SK, 2016, str. 1204). Pokiaľ dovolateľ argumentuje komentárom na inom mieste tej istej publikácie (na strane 630 v znení, že odvolanie bude prípustné aj proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), dovolací súd uvádza, že komentár vo všeobecnosti má

výkladový, ale nie záväzný charakter (čo zaiste platí aj o komentári k ustanoveniu § 357 C. s. p.), komentár k predmetným ustanoveniam (§ 164 a § 357) písali odlišní autori, podstatný je však text ustanovenia § 357 písm. n/ C. s. p., na ktorý nemožno použiť rozširujúci výklad, nakoľko zákonodarca v ňom jednoznačne vymedzil charakter uznesenia, proti ktorému je odvolanie prípustné, a to uznesenie o prerušení konania. Výkladom opaku možno dospieť k jednoznačnému záveru, že proti uzneseniu o neprerušení konania, odvolanie prípustné nie je, a teda odvolací súd rozhodol správne, keď odvolanie žalovaného v 1. rade podané proti výroku rozsudku prvoinštančného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (inými slovami proti výroku o neprerušení konania), podľa § 386 písm. c/ C. s. p., odmietol. Uvedené rozhodnutie korešponduje aj s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR ako najvyššej súdnej inštalcie, majúcej na zreteli jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý konkrétne v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/15/2018 zo dňa 04. 12. 2018 (citovanom aj odvolacím súdom v jeho rozhodnutí) vyslovil, že proti zamietajúcemu uzneseniu (t. j. uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), odvolanie prípustné nie je.

46. V ďalšej časti dovolania žalovaný v 1. rade namietol záver odvolacieho súdu o tom, že neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas. Žalovaný nesúhlasí s konštatovaním odvolacieho súdu (ani súdu proinštančného), že prostriedky procesnej obrany uplatnil až na pojednávaní konanom dňa 26. 06. 2018, pretože už na začiatku roka 2017, v čase, kedy súd prvej inštalcie rozhodoval o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, predložil do spisu svoje písomné vyjadrenie. Tvrdí ďalej, že súd prvej inštalcie mu na pojednávaní nechal priestor, aby uplatnil prostriedky procesnej obrany v rámci prednesu podľa § 181 ods. 1 C. s. p., konajúca sudkyňa jeho prednes pripustila, neupozornila ho na sudcovskú koncentráciu konania a nepoučila ho, že predkladať nové návrhy na dokazovanie je už neprípustné, rovnako ho nepoučila ani o tom, že na jeho vyjadrenia už nebude prihliadať.

47. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (body 56. až 59.) vyplýva podrobný opis uplatnenia a vyhodnotenia uskutočnených prostriedkov procesnej obrany žalovaného v 1. rade, ktorý korešponduje s obsahom spisu.

48. Podľa čl. 8 Základných princípov C. s. p., strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Podľa čl. 10 ods. 1, 3 Základných princípov C. s. p., strany sporu postupujú v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväzné procesné lehoty na niektoré procesné úkony. S týmito zásadami je spojená povinnosť sporových strán uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 C. s. p.). V citovanom ustanovení je zakotvená zásada sudcovskej koncentrácie konania, majúca za následok procesnoprávne sankcie v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu za to, že táto porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu. Z obsahu spisu vyplýva, ako to už podrobne opísal aj odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku, že súd prvej inštalcie uznesením č. k. 35Cb/280/2016-90 zo dňa 07. 07. 2017 vyzval žalovaných v 1. a 2. rade, aby sa v lehote 30 dní od doručenia predmetného uznesenia písomne vyjadrili k žalobe žalobcu, aby vo vyjadrení uviedli rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojili relevantné listiny a označili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súčasťou uznesenia bolo tlačivo „Poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu“, vrátane podrobného poučenia o povinnosti sporových strán uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, s vysvetlením, čo sa týmito prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany rozumie a kedy sa ich uplatnenie považuje za uplatnenie včas. Označené uznesenie aj s poučením bolo žalovanému v 1. rade doručené dňa 11. 07. 2017 a žalovanému v 2. rade dňa 23. 07. 2017 (doručenky na č. 1. 93 a 95 spisu). Po doručení predmetného uznesenia sa v spore písomne vyjadroval len žalovaný v 2. rade (č. 1. 97 a nasl.), žalovaný v 1. rade písomným podaním zo 06. 03. 2018 „len“ navrhol prerušenie konania (č. 1. 117 - 119). S poukazom na obsah spisu, dovolací súd k časti dovolania, v ktorej žalovaný v 1. rade tvrdí, že svoje písomné vyjadrenie predložil do spisu už začiatkom roka 2017, uvádza, že obsahom písomného vyjadrenia žalovaného v 1. rade zo dňa 15. 02. 2017 (č. 1. 44 spisu), je jeho vyjadrenie k odvolaniu žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštalcie č. k. 38Cb/280/2016-23 zo dňa 13. 12. 2016 o

zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaný v 1. rade v predmetnom písomnom vyjadrení uviedol, že návrh žalobcu nemá oporu v právnej úprave § 324 a nasl. C. s. p., a že ho považuje za nedôvodný, z dôvodu ktorého navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie ako vecne a právne správne potvrdil. Až do konania pojednávania na súde prvej inštancie dňa 26. 06. 2018, sa žalovaný viac písomne nevyjadroval (okrem podania už spomenutého návrhu na prerušenie konania). Pokiaľ súd prvej inštancie na predmetnom pojednávaní nezopakoval poučenie o procesných právach a povinnostiach sporových strán, tak uvedené korešponduje s procesnou ekonómiou vedenia sporu, kedy súd nie je povinný opakovane sporové strany poučovať na pojednávaní po tom, ako im bolo riadne doručené písomné poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu (žalovanému v 1. rade riadne doručené dňa 11. 07. 2017). K námietke žalovaného v 1. rade, spočívajúcej v tvrdení, že súd prvej inštancie mu na pojednávaní nechal priestor na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a že súd jeho prednes pripustil, tak uvedený postup opäť korešponduje s procesom vedenia konania, v ktorom súd postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní (§ 181 ods. 3 C. s. p.).

49. Vo vzťahu k procesu dokazovania dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

50. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

51. S poukazom na vyššie uvedené, je povinnosťou súdu nechať sporovým stranám priestor na prednes svojich návrhov a dôkazných prostriedkov, nie je však už jeho povinnosťou všetky aj vykonať.

52. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 26. 06. 2018, po zistení prítomnosti predvolaných osôb a ich zaprotokolovaní, konštatovaní o vyhotovení záznamu z pojednávania technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku, konštatovaní o zachovaní lehoty na prípravu pojednávania, otvoril pojednávanie, na ktorom žalobca cestou svojej právnej zástupkyne predniesol podstatný obsah žaloby a žalovaný v 1. rade cestou svojho konateľa a žalovaný v 2. rade cestou právnej zástupkyne, predniesli podstatný obsah svojich vyjadrení a návrhy dôkazov. K postupu súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p., sa prítomné osoby nevyjadrili. Po oboznámení listinných dôkazov súdom, sporové strany zhrnuli svoje návrhy a predniesli svoje vyjadrenia k dokazovaniu a k právnej stránke veci s tým, že vo vzťahu k dôkazným návrhom žalovaného v 1. rade, spočívajúcim v predložení originálu potvrdenia UniCreditBank a výsluchu konateľa spoločnosti MIKOMIX, s.r.o., Jaroslava Michaloviča, súd tieto uznesením zamietol. Následne súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok v znení, aké obsahuje písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 38Cb/208/2016-255.

53. Vyššie opísaný procesný postup súdu prvej inštancie bol v súlade s princípom procesnej ekonomie, zakotvanej v Čl. 17 C. s. p., ktorej podstata spočíva v takom postupe súdu v konaní, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, súčasne bol v súlade s ustanovením § 157 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu veci.

54. Vo vzťahu k spôsobu, akým súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy vykonané v priebehu konania, dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 191 ods. 1 C. s. p., poznamenáva, že súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj strany nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04).

55. Vo vzťahu k vyššie uvedenej povinnosti súdu primeraným spôsobom reagovať na všetky procesné úkony, dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy, tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, rešpektujúc zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p., (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 C. s. p.). Súd prvej inštancie v bode 20. svojho rozsudku nevykonanie žalovným v 1. rade navrhovaných dôkazov (listinného dôkazu - potvrdenia z UniCreditBank a výsluchu navrhovaného svedka X. Q.) riadne odôvodnil.

56. Osobitne k námietke žalovaného v 1. rade o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu tvrdiac, že z dôvodu nevysporiadania sa s novými tvrdeniami a dôkazmi vznesenými žalovaným v odvolacom konaní vo vzťahu k nezrovnalostiam

v účtovníctve žalobcu, je toto nedôkladné a nepresvedčivé, majúce za následok odňatie jeho procesného práva na riadne, zrozumiteľné a logické odôvodnenie rozhodnutia, dovolací súd poukazuje opäť na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom zdôvodnil, pre aké okolnosti neprihliadol na dodatočné tvrdenia, resp. použité prostriedky procesnej obrany z jeho strany (z dôvodu procesnej preklúzie práva žalovaného vznášať obranu, tvrdenia, označovať dôkazy v neskoršom štádiu konania).

57. Dovolací súd na tomto mieste považuje za významné zdôraznenie už judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) konštatovaného stavu, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva tiež záver, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinstančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je napokon nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalovanému v 1. rade obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

58. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutým vadám zmätočnosti podľa v § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávanom spore nedošlo.

59. V ďalšej časti dovolania žalovaný v 1. rade dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

60. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých ust. § 421 ods. 1 C. s. p., pripúšťa dovolanie (uvedené v písm. a/, b/, c/ citovaného ustanovenia), má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, konkrétne, ako dovolateľ túto otázku zafinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska

§ 421 ods. 1 C. s. p., môže byť pritom len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod.), ako aj otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

61. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň, právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie a ani akademické otázky, ktoré nemajú súvis s rozhodovaným sporom. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní (porovnaj tiež uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 28/2018 zo dňa 16. 08. 2018).

62. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ na strane jednej dôvodí, že rozsudok odvolacieho súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v Slovenskej republike v otázke aplikácie ustanovení § 151b a nasl. OZ, § 151md OZ, § 657 a nasl. OZ, § 497 a nasl. ObchZ, § 8 zákona č. 431/2002 Z. z., o účtovníctve a § 29 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii, tvrdiac, že odvolací súd pochybil, keď vznik záložného práva a jeho trvanie neposudzoval vo väzbe na existenciu samotnej pôžičky, na strane druhej uvádza, že nepozná rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom by najvyšší súd ako súd dovolací riešil otázku existencie záložného práva a existenciu primárneho záväzku, ktoré záložné právo zabezpečuje z pohľadu zákona o účtovníctve. V danom prípade, okrem toho, že dovolateľ právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nevymedzil zákonom stanoveným spôsobom (napriek tomu, že je v dovolacom konaní kvalifikovane zastúpený advokátom), ide nepochybne o posudzovanie skutkových okolností sporu, keď žalovaný vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci má za to, že otázku samotného vzniku a trvania záložného práva žalobcu, mali sudy riešiť vo vzťahu k existencii hlavného záväzku - pôžičky peňazí, či vôbec došlo k reálnemu odovzdaniu sumy 100.000,-- eur a či táto nebola medziasom aj splatená a za tým účelom aj navrhol vykonanie dôkazu prostredníctvom účtovníctva žalobcu, z ktorého mali byť preukázané okolnosti týkajúce sa účtovania spornej pôžičky. Niet pochyb, že uvedené okolnosti nepredstavujú právne otázky zamerané na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p., spôsobom zadaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkové otázky, ktoré dovolací súd nie je oprávnený riešiť. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd).

63. Dovolací súd len pre úplnosť k časti dovolania, v ktorej dovolateľ v súvislosti s tvrdeným rozporom rozsudku odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou súdov SR, dôvodí rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/66/2016 zo dňa 30. 03. 2017 upozorňuje, že Civilný sporový poriadok viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho; argumentácia inými rozhodnutiami ako rozhodnutiami dovolacieho súdu môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (alebo písm. c/) C. s. p. V nadväznosti na uvedené dovolací súd dáva do pozornosti dovolateľa uznesenie sp. zn. 3Obdo 70/2016 zo dňa 30. 01. 2017, v ktorom uviedol, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je viazaný na

ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a má sa ním zabezpečiť jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

64. Napokon, vo vzťahu k tej skutočnosti, že žalovaný v 1. rade v dovolaní namielol jednak rozpor rozsudku odvolacieho súdu s ustálenou rozhodovacou praxou súdov SR (do sústavy všeobecných súdov SR bezpochyby patrí aj súd dovolací a v tom prípade by predmetná námietka korešpondovala s ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého prípustnosť dovolania je viazaná na odklon rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), súčasne dôvodil prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (tvrdiac, že právna otázka, relevantná pre daný spor, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená), dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľa na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/123/2017, v ktorom k možnosti vyvodzovania prípustnosti dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ C. s. p. uviedol, že „súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene a zároveň že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne“ [poznámka dovolacieho súdu: sťažnosť, ktorá bola podaná proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu, odmietol Ústavný súd Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 644/2017)]. Vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožňuje s týmto právnym názorom, nadväzujúc naň dodáva, že pokiaľ procesná strana v dovolaní tvrdí (resp. by tvrdila), že určitá právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebola ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), je len logické, že zároveň nemôže úspešne argumentovať tým, že tá istá právna otázka síce už riešená bola, len sa pri jej riešení dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

65. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalovaného v 1. rade nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd dovolanie žalovaného v 1. rade podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

66. Z dôvodu odmietnutia dovolania, je neopodstatnený tiež návrh žalovaného v 1. rade na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, zároveň aj rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 444 ods. 1 C. s. p., a dovolací súd v súlade s doterajšiou rozhodovacou praxou, nerozhodoval o ňom osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/616/2015 z 31. 03. 2016).

67. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

68. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.